

“मीठे बच्चे- विनाशी शरीरधारीसँग प्रेम नगरी अविनाशी बाबासँग प्रेम गर्यौ भने रुनबाट छुट्छौ।”

प्रश्न:- झुटो (अनराइटियस) प्रेम के हो र त्यसको परिणाम के हुन्छ?

उत्तर:- विनाशी शरीरमा मोह राख्नु झुटो (अनराइटियस) प्रेम हो। जसले विनाशी चीजमा मोह राख्छन्, उनीहरू रुन्छन्। देह-अभिमानको कारण रुन मन लाग्छ। सत्ययुगमा सबै आत्म-अभिमानी हुन्छन्, त्यसैले रुने कुरै रहँदैन। जो रुन्छन् उनीहरूले गुमाउँछन्। अविनाशी बाबाको अविनाशी बच्चाहरूलाई अहिले शिक्षा मिल्छ, देही-अभिमानी बन्न्यौ भने रुनबाट छुट्छौ।

ओम् शान्ति। यो त बच्चाहरूले नै जानेका छन्- आत्मा अविनाशी छ र बाबा पनि अविनाशी हुनुहुन्छ, त्यसैले प्रेम कसलाई गर्नुपर्छ? अविनाशी आत्मालाई। अविनाशीलाई नै प्रेम गर्नु छ, विनाशी शरीरलाई कहाँ प्रेम गर्नु छ र? सारा दुनियाँ विनाशी छ, हर एक चीज विनाशी छ, यो शरीर विनाशी छ, आत्मा अविनाशी छ। आत्माको प्रेम अविनाशी हुन्छ। आत्मा कहिल्यै मर्दैन, त्यसलाई झुटो (अनराइटियस) भनिन्छ। बाबा भन्नुहुन्छ- तिमी झुटो (अनराइटियस) बनेका छौ। वास्तवमा अविनाशीको अविनाशीसँग प्रेम हुनुपर्छ। तिम्रो प्रेम विनाशी शरीरसँग भएको छ, त्यसकारण रुनुपर्छ। अविनाशीसँग प्रेम छैन। विनाशीसँग प्रेम हुनाले रुनुपर्छ। अहिले तिमी आफूलाई अविनाशी आत्मा सम्झन्छौ भने रुने कुरा हुँदैन किनकि आत्म-अभिमानी छौ। त्यसैले बाबा अहिले तिमी बच्चाहरूलाई आत्म-अभिमानी बनाउनु हुन्छ। देह-अभिमानी हुनाले रुनु पर्ने हुन्छ। विनाशी शरीरका पछि रुन्छन्। सम्झन्छन् पनि- आत्मा मर्दैन। बाबा भन्नुहुन्छ- आफूलाई आत्मा सम्झ। तिमी अविनाशी बाबाका बच्चा अविनाशी आत्मा हौ, तिमीहरूलाई रुनु आवश्यक छैन। आत्माले एउटा शरीर छोडेर गएर अर्को पार्ट खेल्छ। यो त खेल हो। तिमी शरीरमा किन ममत्व राख्छौ। देहसहित देहका सबै सम्बन्धहरूबाट बुद्धियोग तोड। आफूलाई अविनाशी आत्मा सम्झ। आत्मा कहिल्यै मर्दैन। गायन पनि छ- जो रुन्छ उसले गुमाउँछ। आत्म-अभिमानी भएपछि नै लायक बन्छौ। त्यसैले बाबा आएर देह-अभिमानीबाट आत्म-अभिमानी बनाउनु हुन्छ। भन्नुहुन्छ- तिमीहरूले कसरी भुल्यौ। जन्म-जन्मान्तर तिमीहरूले रुनुपरेको थियो। अब फेरि तिमीहरूलाई आत्म-अभिमानी बन्ने शिक्षा मिल्छ। फेरि तिमीहरू कहिल्यै रुने नै छैनौ। यो हो रुने दुनियाँ, त्यो हो हाँस्ने दुनियाँ। यो दुःखको दुनियाँ, त्यो सुखको दुनियाँ। बाबा धेरै राम्ररी शिक्षा दिनुहुन्छ। अविनाशी बाबाको अविनाशी बच्चाहरूलाई शिक्षा मिल्छ। उनीहरू देह-अभिमानी छन्, त्यसैले देहलाई नै देखेर शिक्षा दिन्छन्। त्यसैले देहको याद आउँदा रुन्छन्। देख्छन् पनि शरीर खतम भइरहेको छ फेरि त्यसलाई याद गरेर के फाइदा? माटोको याद गरिन्छ र? अविनाशी चीजले गएर अर्को शरीर लियो।

यो त बच्चाहरूले जानेका छन्- जसले राम्रो कर्म गर्छ, उसलाई फेरि शरीर पनि राम्रो मिल्छ। कसैलाई खराब रोगी शरीर मिल्छ, त्यो पनि कर्म अनुसार हुन्छ। यस्तो होइन- राम्रो कर्म गरेको छ भने माथि जान्छौ। होइन, माथि त कोही जान सक्दैन। राम्रो कर्म गरेको छ भने राम्रो भनिन्छ। जन्म राम्रो मिल्छ फेरि पनि तल त उत्रनु नै छ। तिमीलाई थाहा छ- हामी कसरी चढ्छौ। बन्न त राम्रो कर्मद्वारा कोही महात्मा बन्छन् फेरि पनि कला त कम हुँदै जान्छ। बाबा भन्नुहुन्छ- फेरि पनि ईश्वरलाई याद गरेर राम्रो कर्म गर्छन् भने उनीहरूलाई अल्पकाल क्षण भंगेर सुख दिन्छु। फेरि पनि सिंढी तल त झर्नु नै छ। नाम राम्रो होस्। यहाँ त मानिसले राम्रो-नराम्रो कर्मलाई पनि जानेका छैनन्। रिद्धि-सिद्धिवालालाई कति मान दिन्छन्। उनीहरूका पछाडि मानिसहरू हैरान भएका हुन्छन्। हो त सारा अज्ञान। मानौं कसैले अप्रत्यक्ष दान-पुण्य गर्छन्, धर्मशाला, हस्पिटल बनाउँछन् भने अर्को जन्ममा त्यसको बदलामा अवश्य मिल्छ। बाबालाई याद गर्छन्, गालि नै दिए पनि मुखले भगवानको नाम लिन्छन्। बाँकी अन्जान भएकाले केही जानेका छैनन्। भगवानलाई याद गरेर रुद्र पूजा गर्छन्, रुद्रलाई भगवान सम्झन्छन्। रुद्र यज्ञ रच्छन्। शिव वा रुद्रको पूजा गर्छन्। बाबा भन्नुहुन्छ- मेरो पूजा गर्छन् तर नबुझिकन के-के बनाउँछन्, के-के गर्छन्। जति मनुष्य त्यति उनीहरूका गुरु छन्। वृक्षमा नयाँ-नयाँ पात, हाँगा-बिँगा आदि निस्किएपछि कति शोभा दिन्छ। सतोगुणी हुने भएको कारण उनीहरूको महिमा हुन्छ। बाबा भन्नुहुन्छ- यो दुनियाँ हो नै विनाशी चीजहरूलाई प्रेम गर्नेवाला। कसै-कसैको धेरै प्रेम भयो भने मोहमा पागलजस्तै बन्छन्। ठूला-ठूला सेठहरू मोहवश

पागल हुन्छन्। माताहरूलाई ज्ञान नभएको कारण विनाशी शरीरप्रति विधवा बनेर कति रुँदै, याद गरिरहन्छन्। अहिले तिमीहरू आफूलाई आत्मा सम्झिएर, अरूलाई पनि आत्मा देख्ने हो भने अलिकति पनि दुःख हुँदैन। पढाइलाई कमाइको स्रोत भनिन्छ। पढाइमा लक्ष्य-उद्देश्य पनि हुन्छ। तर त्यो हो एक जन्मको लागि। सरकारबाट तलब मिल्छ। पढेर व्यवसाय गर्छन् तब पैसा आदि मिल्छ। यहाँ त फेरि कुरै नयाँ छ। तिमीले अविनाशी ज्ञान रत्नहरूबाट झोली भर्छौ। आत्माले सम्झन्छ— बाबाले हामीलाई अविनाशी ज्ञान खजाना दिनुहुन्छ। भगवानले पढाउनु हुन्छ त्यसैले अवश्य भगवान भगवती नै बनाउनु हुन्छ। तर वास्तवमा यी लक्ष्मी-नारायणलाई भगवान-भगवती सम्झनु गलत हो। अहिले तिमी बच्चाहरूलाई थाहा छ— ओहो, जब हामी देह-अभिमानी हुन्छौ तब हाम्रो बुद्धि कति बिकृत हुन्छ। जनावर बुद्धिजस्तै बन्छ। जनावरको सेवा पनि राम्रो हुन्छ। मनुष्यहरूको त केही पनि हुँदैन। दौडका घोडाहरूको कति स्याहार-सुसार हुन्छ। यहाँका मनुष्यको हेर के हाल छ। कुकुरलाई कति प्रेमसँग हेरचाह गर्छन्। चाटिरहन्छन्। साथमा पनि सुताउँछन्। हेर दुनियाँको के हाल भएको छ। त्यहाँ सत्ययुगमा यो धन्दा हुँदैन।

त्यसैले बाबा भन्नुहुन्छ— तिमीहरूलाई माया रावणले अनराइटियस बनाइदिएको छ। अनराइटियस राज्य छ नि। मनुष्य अनराइटियस हुँदा सारा दुनियाँ पनि अनराइटियस हुन जान्छ। राइटियस र अनराइटियस दुनियाँमा हेर फरक कति छ! कलियुगको हालत हेर के छ! मैले स्वर्ग स्थापना गरिरहेको छु, त्यसैले मायाले पनि आफ्नो स्वर्ग देखाइरहेको छ, प्रलोभन दिन्छ। बनावटी धन कति छ। सम्झन्छन्— हामी यहीँ स्वर्गमा बसेका छौ। स्वर्गमा कहाँ यति उँचा १०० तलाका भवन आदि हुन्छन् र! कस्ता-कस्ता भवन सजाउँछन्, त्यहाँ त दुई तलाका भवन पनि हुँदैनन्। मनुष्य नै धेरै कम हुन्छन्। यति थोरै जमिन तिमीहरू के गर्छौ। यहाँ जमिनका बारेमा कति लडाइँ-झगडा हुन्छन्। त्यहाँ सारा जमिन तिम्रो रहन्छ। कति रात-दिनको फरक छ। उहाँ लौकिक पिता, यहाँ पारलौकिक पिता हुनुहुन्छ। पारलौकिक बाबाले बच्चाहरूलाई के दिनुहुन्छ र! आधाकल्प तिमीहरूले भक्ति गर्छौ। बाबा स्पष्ट भन्नुहुन्छ— यसबाट मुक्ति मिल्दैन अर्थात् मसँग मिल्दैनौ। तिमीहरू मुक्तिधाममा मसँग मिल्छौ। म पनि मुक्तिधाममा रहन्छु। तिमीहरू पनि मुक्तिधाममा रहन्छौ फेरि त्यहाँबाट तिमीहरू स्वर्गमा जान्छौ। त्यहाँ स्वर्गमा म हुन्न। यो पनि ड्रामा छ। फेरि हुबहु यस्तै रिपिट हुन्छ फेरि यो ज्ञान भलिन्छ। प्रायः लोप हुन्छ। जबसम्म संगमयुग आउँदैन तबसम्म गीताको ज्ञान कसरी हुन सक्छ। बाँकी जति पनि शास्त्र आदि छन्, ती हुन् भक्तिमार्गका शास्त्र।

अहिले तिमीहरू ज्ञान सुनिरहेका छौ। म बीजरूप, ज्ञानको सागर हुँ। तिमीहरूलाई केही पनि गर्न दिन्नँ, पाउमा ढोग्न पनि दिन्नँ। कसको पाउमा ढोग्ने। शिवबाबाको त पाउ छैन। यो त ब्रह्माको पाउमा ढोग्नु हुन्छ। म त तिम्रो सेवक हुँ। उहाँलाई निराकार, निरहंकारी भनिन्छ, त्यो पनि जब उहाँ कर्ममा आउनु हुन्छ तब त निरहंकारी भनियोस्। बाबाले तिमीहरूलाई अथाह ज्ञान दिनुहुन्छ। यो हो अविनाशी ज्ञान रत्नको दान। फेरि जसले जति लिन्छ। अविनाशी ज्ञान रत्न लिएर फेरि अरूलाई दान गर्दै जाऊ। यिनै रत्नहरूको लागि भनिन्छ— एक-एक रत्न लाखौंका छन्। कदम-कदममा पदम दिनेवाला त एकै बाबा हुनुहुन्छ। सेवामा धेरै लगन चाहिन्छ। तिम्रो कदम हो यादको यात्राको, त्यसबाट तिमीहरू अमर बन्छौ। त्यहाँ मर्ने आदिको फिक्री हुँदैन। एउटा शरीर छोड्यो अर्को लियो। मोहजित राजाको कथा पनि सुनेको हुनुपर्छ। यो त बाबा बसेर सम्झाउनु हुन्छ। अहिले बाबा तिमीहरूलाई यस्तो बनाउनु हुन्छ, अहिलेको नै कुरा हो।

रक्षाबन्धनको पर्व पनि मनाउँछन्। यो कहिलेको निशानी हो? भगवानले कहिले पवित्र बन भन्नभयो? यी मनुष्यलाई के थाहा— नयाँ दुनियाँ कहिले हुन्छ, पुरानो दुनियाँ कहिले हुन्छ? यो पनि कसैलाई थाहा छैन। यति भन्छन्— अहिले कलियुग हो। सत्ययुग थियो, अहिले छैन। पुनर्जन्म पनि मान्छन्। ८४ लाख भनिदिन्छन् त्यसोभए अवश्य पुनर्जन्म भयो नि। निराकार बाबालाई सबैले याद गर्छन्। उहाँ सबै आत्माहरूका बाबा हुनुहुन्छ, उहाँ नै आएर सम्झाउनु हुन्छ। देहधारी बाबा त धेरै छन्। जनावर पनि आफ्ना बच्चाहरूका बाबा हुन्। उनीहरूको लागि यस्तो भनिँदैन— जनावरका बाबा। सत्ययुगमा कुनै फोहरमैला हुँदैन। जस्तो मनुष्य त्यस्तै फोर्नेचर हुन्छन्। त्यहाँ पन्छी आदि पनि फस्टक्लास सुन्दर हुन्छन्। सबै राम्रा-राम्रा चीज हुन्छन्। त्यहाँ फल कति ठूलो र मीठा हुन्छन्। फेरि ती सबै कहाँ जान्छन्! मीठाबाट निस्किएर तीतोपन आउँछ। थर्डक्लास बनेपछि चीज पनि थर्डक्लास बन्छन्। सत्ययुग हो फस्टक्लास त्यसैले सबै चीजहरू फस्टक्लास मिल्छन्। कलियुगमा हुन्छन्

थर्डक्लास। सबै कुरा सतो, रजो, तमोबाट पार हुन्छन्। यहाँ त कुनै आनन्द छैन। आत्मा पनि तमोप्रधान त शरीर पनि तमोप्रधान छ। अहिले तिमी बच्चाहरूलाई ज्ञान छ, कहाँ त्यो, कहाँ यो, रात-दिनको फरक छ। बाबा तिमीहरूलाई कति उच्च बनाउनु हुन्छ। जति याद गर्नेछौ, त्यति स्वास्थ्य-सम्पत्ति दुवै मिल्छ। बाँकी के चाहियो। दुवै चीजमध्ये एउटा भएन भने सुख हुँदैन। मानौं, स्वास्थ्य छ, सम्पत्ति छैन भने के कामको। गाउँछन् पनि— “पैसा है तो घुमकर आओ”। बच्चाहरू सम्झन्छन्— भारतवर्ष सुनको चरी थियो, अहिले सुन कहाँ। सुन, चाँदी, ताँबा गयो। अहिले त कागज नै कागज छ। कागज पानीमा बग्यो भने पैसा कहाँबाट मिलोस्। सुन त धेरै गह्रौं हुन्छ, त्यो त्यहीँ डुबिरहुन्छ। आगोले पनि सुनलाई जलाउन सक्दैन। त्यसैले यहाँ सबै दुःखका कुरा छन्। त्यहाँ यी सबै कुरा हुँदैनन्। यहाँ अहिले अपार दुःख छ। बाबा आउनु हुन्छ नै तब जब अपार दुःख हुन्छ, भोलि फेरि अपार सुख हुन्छ। बाबा त कल्प-कल्प आएर पढाउनु हुन्छ, यो कुनै नयाँ कुरा कहाँ हो र? खुशीमा रहनु पर्छ। खुशी नै खुशी, यो अन्तिमको कुरा हो। अतीन्द्रिय सुख गौप-गोपिनिसँग सोध्नुहोस्। अन्त्यमा तिमीहरूले धेरै राम्रोसँग बुझ्छौ।

वास्तवमा शान्ति केलाई भनिन्छ, यो बाबाले नै बताउनु हुन्छ। तिमीहरू बाबाबाट शान्तिको वर्सा लिन्छौ। उहाँलाई सबैले याद गर्छन्। बाबा शान्तिका सागर हुनुहुन्छ। बाबा सम्झाउनु हुन्छ— मेरो पासमा को-को आउन सक्छन्। फलानो-फलानो धर्म फलानो-फलानो समयमा आउँछन्। स्वर्गमा त आउन सक्दैनन्। अहिले साधु सन्त धेरै निस्किएका छन् त्यसैले उनीहरूको महिमा हुन्छ। पवित्र छन् भने उनीहरूको महिमा अवश्य हुनुपर्छ। अहिले नयाँ उत्रिएका छन्। पुरानाको त यति धेरै महिमा हुन सक्दैन। उनीहरू त सुख भोगेर तमोप्रधानमा भएका छन्। कति धेरै गुरुहरू किसिम-किसिमका निस्कदै जान्छन्, यस बेहदको वृक्षलाई कसैले जान्दैन। बाबा सम्झाउनु हुन्छ— भक्तिका सामग्री त्यति छन्, जति वृक्ष फैलिएका छन्। ज्ञान बीज कति थोरै छ। भक्तिलाई आधाकल्प लाग्छ। यो ज्ञान त केवल यस एक अन्तिम जन्मको लागि हो। ज्ञानलाई प्राप्त गरेर तिमी आधाकल्पको लागि मालिक बनेर जान्छौ। भक्ति बन्द हुन्छ, दिन आउँछ। अहिले तिमी सदाकालको लागि हर्षित बन्छौ, यसलाई ईश्वरको अविनाशी चिट्ठा भनिन्छ। त्यसैको लागि पुरुषार्थ गर्नुपर्छ। ईश्वरीय चिट्ठा र आसुरी चिट्ठामा कति फरक हुन्छ। अच्छा!

मीठे-मीठे सिक्किलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सारः—

१) तिम्रो हर कदममा पदम छ, यसबाट नै अमर पद प्राप्त गर्नु छ। अविनाशी ज्ञान रत्न जो बाबाबाट मिल्छ, त्यसको दान गर्नु छ।

२) आत्म-अभिमानी बनेर अपार खुशीको अनुभव गर्नु छ। शरीरबाट मोह निकालेर सदा हर्षित रहनु छ, मोहजित बन्नु छ।

वरदानः— सेवा र स्व पुरुषार्थको ब्यालेन्सद्वारा ब्लेसिंग प्राप्त गर्ने कर्मयोगी भव कर्मयोगी अर्थात् कर्मको समयमा पनि योगको सन्तुलन होस्। सेवा अर्थात् कर्म र स्व पुरुषार्थ अर्थात् योगयुक्त— यी दुई कुराको सन्तुलन राख्नको लागि एकै शब्द याद राख— बाबा गराउने हुनुहुन्छ र म आत्मा गर्ने हुँ। यो एक शब्दले सन्तुलनलाई धेरै सहज बनाउने छ र सबैको आशीर्वाद प्राप्त हुन्छ। जब गर्नेवालाको सट्टा आफूलाई गराउने सम्झन्छौ तब सन्तुलन रहँदैन, अनि मायाले आफ्नो मौका लिइहाल्छ।

स्लोगनः— नजरबाट निहाल (तृप्त) गर्ने सेवा गर्नको लागि बापदादालाई आफ्नो नजरमा राख।